

היכרות

שיכול להיות, בשאלה מה זה זמן ואיך הוא משפיע על אנשים. כי זמן זה לא רק תהליך של שינוי אלא קודם-כול תוצר של התודעה האנושית, אמר, ובני-אדם קיימים בתוכו, אבל גם להפך, הם יוצרים את הזמן לפי מה שהם חושבים וזוכרים ומדמיינים ואפילו לפי הבחירות שלהם מה לעשות בו. היא הסתכלה עליו מגלגל סביבם המון מילים על הזמן והקיום האנושי וריבוי ממדים ואפשרויות וחיים מקבילים. לא בדיוק הבינה מה הוא אומר, למרות שהיתה ערנית לגמרי. אבל המנגינה בקול שלו והברק בעיניים הסבירו לה כל מה שהיה צריך. היא הקשיבה להם, וגם לידיים שלו שעפו באוויר לכל הכיוונים כשדיבר, ולפעמים נגעו ביד השמאלית שלה בלי לשים לב. והיא זוכרת איך אמרה לעצמה תקשיבי טוב, מי יודע מתי תשמעי כזה דבר שוב.

גם למחרת, כשנסעו להביא אותו לשדה התעופה, העיניים שלו היו מלאות בזה. היא ישבה במושב האחורי ליד גברת משיח, ודרך הראי הציצה בפנים שלו וראתה לו. זה צעק ממנו, הוא בקושי הצליח לרסן את חוסר הסבלנות לנסוע כבר. ובכל-זאת כשהגיעו לשדה וגברת משיח עמדה רועדת לידו ממלמלת בקול מרוסק אברהם, אברהם, אמריקה זה כליך רחוק, תשמור על עצמך, אבי התכופף מהגובה הארוך שלו וחיבק אותה בעדינות, ואמר אל תדאגי אמא יהיה בסדר, הקטנים יהיו איתך ואם תצטרכי גם אורטל תעזור, נכון? חייך אליה, והיא עשתה כן עם הראש. ברמקולים אמרו שהנוסעים בטיסה שלוש חמש חמש לניו-יורק מתבקשים לעלות למטוס, ואבי אסף את עצמו ואת התרמיל שלו, נתן חיבוק אחרון לגברת משיח וצ'פחה למנו, אמר תהיו בקשר והסתכל עליה, והלך. שלושתם ליוו אותו עם העיניים עד שראו מרחוק רק את קצה הראש שלו, מחכים שיסתובב לנפנף להם עוד פעם אחת. אבל הוא לא הסתובב. הם חזרו לאוטו, בלי לדבר, בשקט שנמשך עד שמנו מצא את הרפורט שקיבל בגלל שחנה כרגיל במקום שאסור והתחיל לקלל.

הקיץ ההוא היה ארוך ומשונה, היה לה הרבה חשק לעשות שטויות. והיא באמת עשתה. בקושי היתה מגיעה הביתה, למרות התלונות של אמא שלה, וכשכבר הגיעה רוב היום ישנה עד הצהריים. ככה קרה שעבר הרכה זמן עד שיצא לה לפגוש את

ב דרך-כלל היא כמעט לא חושבת עליו, אבל יש זמנים שזה עולה וחוזר. אז היא חושבת: פעם היה איש שרצה לעבוד באוניברסיטה. והיא הכירה אותו, אפילו די מקרוב. קראו לו אבי משיח.

כבר בפעם הראשונה שדיברו הוא אמר שהוא יילך לעבוד באוניברסיטה. המשפחה שלו גרה באותו בלוק, והוא היה עובד אצלם הרבה. אבל היא היתה רק האחות הקטנה של חבר שלו, והוא בקושי היה זורק איזה שלום כשהיה בא ומיד נכנס לחדר של מנו, וכמה שלא היתה ממהרת לסלון כששמעה את הצעדים הארוכים שלו אצלם לא היתה מספיקה לתפוס את השלום הזה לפני שנעלם באוויר. או כשדיברו שניהם אחרי המסיבה שעשו לו, זו בעצם היתה הפעם הראשונה. זו היתה הפעם הראשונה שמישהו מהישוב גמר תואר ראשון בהצטיינות ועוד קיבל מילגה, אמרו שמקבלים כזאת רק ממש מעטים, כדי ללמוד להיות דוקטור בחוץ לארץ, ועוד דוקטור לפילוסופיה, והחברה עשו מסיבה ענקית לכבודו. האוויר היה חם ויבש, הגרלנדות שנתלו בין העצים בגינה הגדולה של המתנ"ס האירו בהמון צבעים, ומאחוריהן נמתחו השמים עם כל הכוכבים. היא שתתה כמה בירות וגם מהפונץ המתוק שהיה בכמויות על השולחן, וגם עישנה קצת. ורקדה. בסוף הסתחרר לה הראש והיא התיישבה מתחת לאיזה עץ, אולי נרדמה, ופתאום היו מולה העיניים השחורות שלו והוא צחק ואמר יאללה בואי, אני אביא אותך הביתה. היא היתה אז כמעט בת שש-עשרה, הוא ומנו היו בני עשרים וחמש.

בדרך דיברו. כלומר הוא דיבר. מלא בתוכניות, סיפר על האוניברסיטה שהוא נוסע אליה, על המנחה שיעבוד איתו, על הפרויקט שלו לדוקטורט, משהו על הזמן. יש לך מושג מה זה לעבוד באוניברסיטה, אמר ולא חיכה לתשובה, זה לא כמו לעבוד בבנק או בחברת ביטוח, זה שמישהו משלם לך כסף בשביל שרק תשב כל היום ותקרא ותכתוב על מה שאתה הכי אוהב בעולם, ועוד עושים לך כבוד וכל מיני אנשים באים לדבר איתך על מה שאתה עושה ולשמוע וללמוד ולפעמים גם להתווכח, אבל לא בשביל להציק אלא כי זה באמת אכפת להם. ואני, המשיך, לא רואה את הדרך וגם לא ממש אותה. אני מתעסק בדבר הכי מעניין

גברת משיח ברחוב. הידיים של גברת משיח היו נפוחות ואדומות מהשקיות ניילון עם כל הקניות שהיא סחבה, היו לה עיגולים שחורים מסביב לעיניים, הפה שלה קצת רעד בקצוות, ובכת- אחת אורטל נזכרה שהבטיחה לאבי לעזור לאמא שלו והתכוון לה בחזה. מה שלומך, מיהרה אליה, תני לי לסחוב לך קצת. תודה אורטל, חייכה גברת משיח בעייפות, את ילדה טובה. בדרך הלוהטת לבלוק שאלה את אמא שלו מה שלומו. הפנים של האשה המבוגרת האירו, אבל מיד התעננו. כנראה טוב אבל אני לא ממש יודעת, אמרה, הוא שולח לי מכתבים במחשב אבל הקטנים לא מסבירים לי איך להפעיל את זה, אלף פעם ביקשתי ואין להם זמן, נאנחה בהשלמה. כעס ורחמים התערבבו לאורטל, אני אסביר לך גברת משיח. כשהגיעו לבית שלהם אורטל הראתה לה בסבלנות איך להשתמש בתוכנת הדואר. אפילו ישבה לידה ושלחה לאבי ד"ש עם סמיילי מהחשבון שלה, כדי שגברת משיח תלמד איך עושים את זה.

למרבה ההפתעה, אבי ענה לה. מכתב ארוך. כמו בועות של קולה קפצו שם סיפורים מנוקדים בהמון קריאות התלהבות על האוניברסיטה, הבניינים, הנוף, האנשים, הספרייה, המנחה שלו, העבודה שמתקדמת במהירות, מזג האוויר, הדירה ששכר, הכול היה נפלא ונהדר שם. ומה שלומך, שאל בסוף, ותמסרי ד"ש למנו ולחבר'ה. היא גמרה לקרוא וישבה בשקט, הרבה זמן, מסוחררת מהרוח הזו שנשבה אליה מהמסך. בסוף לחצה השב והקלידה לאט, אבי. עצרה. משהו בלי שם הסתובב לה בבטן. טוב לשמוע ממך, כתבה במאמץ. כאן הכול כרגיל, אתה יודע איך זה. אצלך הכול אחר, אני שמחה בשבילך. באמת. תכתוב לי עוד.

וככה התחילו להתכתב. בלי סוף. המכתבים שלו היו ארוכים. שלה היו די קצרים, היתה מספרת לו על אמא שלו, על השטויות של מנו, קצת על בית-הספר, זה באמת לא היה מעניין במיוחד. בסוף שמינית שלח לה מכתב עם שיר שחיבר לכבודה. היא לא הראתה לאף אחד, כעצם אף אחד בכלל לא ידע שהם בקשר. היא לא דיברה עליו, למרות שהמכתבים שלו היו לה תמיד בראש והיא גם היתה קוראת שוב ושוב בתיקיה המיוחדת שבה שמרה אותם. גם כשהחברות שלה ואמא שלה ואפילו מנו היו מציקים לה בצחוק שהפך עם השנים לדאגה, מה קורה איתך, את לא יוצאת ולא מבלה ולא עושה כלום חוץ מלשבת כל היום על המחשב, לא אמרה כלום. מה יכלה להגיד. וכל הזמן הזה אבי ישב באמריקה וכתב את הדוקטורט ולא ביקר אפילו פעם אחת בארץ, לא היה לו כסף ואולי גם לא רצון, ורק כתב לה שוב ושוב איך הוא ישיג משרה באוניברסיטה, אפילו בירושלים, כשיגמור.

בינתיים התגייסה. האבק הלבן שהיה בכל מקום והמשמרות האינסופיות עם כל הרעשים המזומזמים בבניין הבטון הענק היו רחוקים מאוד מהשקט הבהיר של השולחן והמחשב שלה. לא הגיעה הרבה הביתה, גם את גברת משיח ראתה הרבה פחות. איפה את, כתב אבי, ובפעם הראשונה הרגיש, מופתעת, שהוא מתגעגע. אליה, זאת אומרת. אבל היא לא יכלה להתכתב איתו

כמו קודם, לא היה לה זמן אליו וגם לא לעצמה. בכל-זאת, מצדו המכתבים לא פחתו. לא נורא, העזה וכתבה לו פעם, פחות משנה אתה הרי חוזר. אבל במכתב התשובה הוא הסביר שלא, שצריך גם פוסט דוקטורט טוב כדי לקבל משרה באוניברסיטה, וסיפר שהוא פונה עכשיו לכל מיני מחלקות מובילות בתחום שלו כדי להבטיח את המשרה שלו בארץ אחר-כך. על המכתב הזה לקח לה כמה ימים לענות. כמה זמן זה פוסט דוקטורט, שאלה. רק שנתיים, הגיעה התשובה כעבור דקות, לא נורא. שיהיה לך בהצלחה, ענתה, ונסעה לבסיס.

את המה קרה שלו ראתה רק אחרי שבוע, וכבר יכלה לענות שכלום, הכול בסדר, ולבקש שיספר איך הולך עם הבקשות. די מהר אבי כתב שהתקבל למחלקה מצוינת בוונקובר, הוא באמת היה נורא מוכשר והדוקטורט שלו כנראה מאוד הצליח, הוא גם פרסם בינתיים שישה מאמרים עם שמות ארוכים שלא אמרו לה כלום אבל הוא הסביר שלשלב האקדמי שלו זה נחשב הרבה. הוא עדיין היה מאוד נלהב, אבל היה נדמה לה שקצת פחות. אולי זה היה גם בגלל שהמכתבים שלה התקצרו עוד יותר. באותה תקופה התחילה לצאת עם איציק, הוא היה נגד בגודו והמון זמן הציע בכל מיני דרכים שתצא איתו, עד שנכנעה. הוא היה נחמד, איציק, כלפיה התנהג מאוד בג'נטלמניות, היה מביא מתנות קטנות בביישנות מצחיקה שאיכשהו נגעה לה בלב. וגם היה עדין איתה ולא לחץ יותר מדי. אחרי ששכבה איתו בפעם הראשונה כתבה עליו לאבי. הפעם היה תורו לשתוק כמה זמן, ותורה לשאול מה קרה. כלום, באה התשובה, אני שמח בשבילך, את בחורה נדירה ומגיע לך בחור טוב שיהיה איתך, שיהיה לכם בהצלחה. המכתב הזה הרגיו אותה, נורא, ומכיוון שבדיוק היה אז תרגיל חטיבתי שריתק אותה חודש לבסיס עבר הרבה זמן עד שענתה. היא לא זוכרת מה בדיוק כתבה, אבל עבר גם זמן עד שהוא ענה. ואיכשהו, ההתכתבות שלהם הידלדלה מאז.

היא קיבלה ממנו מכתב ארוך ונחמד לקראת השחרור, ועוד אחד קצר אבל חם לכבוד החתונה. הוא היה כבר שנה וחצי בקנדה, ועדיין לא בא לבקר בארץ מאז שעזב. הזוג הצעיר עבר לחיפה, ומחלון המטבח יכלה לראות את המפרץ ואת הספינות הגדולות שהיו מפליגות ממנו כל יום. ערב אחד, כשאיציק הלך לחברים והיא נשארה בבית, ההריון התיש אותה ולא היה לה כוח לכלום חוץ מלשבת במזגן עם כוס תה קר ולגלוש קצת, הגיע מייל מאבי. פתאום, אחרי חודשים של שתיקה. ידעה שאצלו עכשיו שלוש לפנות בוקר, השעון של קנדה היה לה בראש. זה היה מכתב ארוך, מלא מילים מטורפות, מפחידות. בלי פסיקים וכלי נקודות. לא יכול יותר בקור הזה הכול מת כל העולם לבן וקפוא כל המילים ריקות ואף אחד לא מבין מה קורה רק אני אומר לך זה הסוף ואף אחד לא יודע מה יהיה הכול אבוד ותמיד היה רק שיקרו לנו שזה יכול להיות אחרת ומה

היא קמה מהר וניגשה לחלון. פתחה אותו רחב וניסתה לנשום כמו שלימדו בקורס הכנה ללידה. היה לה רעש נוראי בתוך הראש.

פתאום שמה לב שהיא אומרת בשקט את השם שלו, אבי אבי אבי אבי אבי, והכריחה את עצמה להפסיק. בתוך השתיקה הושיבה את עצמה בחזרה בכיסא מול המחשב. לחצה השב. חשבה עליו בכל הכוח וכתבה, אבי, נשבר לי הלב לחתיכות לקרוא את המכתב שלך, איך להגיד לך, יש לי כל-כך הרבה להגיד ואי-אפשר במייל, תתקשר אלי, לי אין את המספר שלך, אני מחבקת אותך חזק ומזכירה לך שיש חום ואנשים חיים בעולם הזה, אנשים שאוהבים אותך. תתקשר אלי, אבי. תשמור על עצמך.

לא באה תשובה. למרות שישיבה מכווצת מול המחשב המון זמן, עד שאיציק חזר וליטף לה את השיער, מה את עוד עושה כאן טלי, בואי לישון. הלכו למיטה, אבל היא לא נרדמה. בבוקר רצה ברגליים יחפות לבדוק את המסך שעוד הבהב, אבל המחשב הצטער, לא היה בשבילה דואר חדש. הלכה לעבודה. חזרה. יצאה לסופר. ליד המדף של השימורים צלצל הפלאפון שלה והקול שזיהתה מיד, גם אחרי חמש שנים, אמר אורטל. אבי, נבהלה, אתה בסדר? צחוק מילא את האוזן שלה, נכון אבל חם וחי, כן, עכשיו אני בסדר. תודה. מה שלומך. אני בסדר, בקושי ידעה מה היא אומרת, מה איתך, תגיד לי, הדאגת אותי נורא. אני מצטער, אמר, ואני גם חייב לסגור, השיחה הזאת כבר עולה לי הון. תגיד לאן ואני אתקשר אליך, ביקשה, כלילה זה לא יקר ואיציק לא בבית, הסמיקה. לא, ענה בעדינות, זה כן יקר ולא כדאי, נתכתב. ואני אוהב אותך גם, אמר מהר וניתק.

ככה חזרו, בזהירות, למכתבים. אז למדה שזה הרבה יותר מסובך ממה שחשבה, להשיג עבודה באוניברסיטה. שיש קיצוצים איומים במדעי הרוח, כבר שנים, שמי שאין לו מנחה מקושר שיכניס אותו פנימה אין לו סיכוי, שלא משנה כמה אתה טוב צריך גם שהתחום שלך יהיה אין, והמטפיזיקה של הזמן, נאנחו המכתבים של אבי, לגמרי לא באופנה היום. וגם נהיה יותר ויותר קשה לפרסם מאמרים, ושלוש שנים דוקטור זה כבר לא כל-כך צעיר, ועוד מלגות יהיה מאוד לא פשוט לקבל. בעצם אין כמעט סיכוי. והוא כבר מתייאש. וגם אין לו כוח יותר להיות זרוק בסוף העולם, לבד, כלומר הוא מתגעגע לאמא ולאחים שלו וגם לחברים, הוא כבר לא יכול לסבול יותר את האקדמאים האנגלר-אמריקאים האלה שברוב נימוס ישלחו אותך למות ברעב עם איחולי הצלחה בהמשך דרכך. מרירות חדשה הופיעה במכתבים האלה, מרירות שהכאיבה אבל תמיד גם היתה עטופה בהומור, מפני שאת ההומור שלו אבי עדיין לא איבד. כמה חודשים אחר-כך הוא כתב שזהו, נגמר הפוסט, והוא חוזר. למרות שעדיין לא השיג עבודה באוניברסיטה בארץ, כשיהיה כאן הוא בטוח שיהיה לו יותר קל למצוא. המכתב הזה נגמר בלהתראות עליו, ושלא כמנהגו של אבי גם התלוו אליו שני סמיילים קטנים.

אבי באמת חזר בסוף הקיץ ההוא, אבל אז לא נפגשו. עדן היתה רק בת חודשיים, איציק עבד בלי סוף, לא היה לה אוטו והנסיעה בתחבורה ציבורית מחיפה עד ליישוב היתה ארוכה מאוד, ובכלל, מאז שאמא שלה נפטרה ומנו וליז עברו לנתניה

לא ביקרה שם. היא גם דחתה בעדינות את ההצעה של אבי לבוא אליהם, איציק לא היה אוהב את זה והיא לא רצתה להרגיז את איציק. אבי כנראה הבין, הוא לא לחץ. הם המשיכו להתכתב. בחודשים הראשונים אחרי שחזר המכתבים שלו היו שמחים, הוא חידש את הקשרים באוניברסיטה שלמד בה לתואר ראשון ושלח קורות חיים עם מכתבי ההמלצה המצוינים שלו לכל האוניברסיטאות בארץ, וגם לכמה מכללות כדי למצוא בינתיים פרנסה בתור מורה מן החוץ, סיפר, ובערבים נהנה נורא להסתובב עם החברה, כלומר עם אלו מהם שנשארו ביישוב. גם את מנו וליז נסע לבקר כמה פעמים. אמא שלו היתה כל-כך מאושרת שחזר, והוא התחיל ללמד במכללות ואפילו באוניברסיטה, אם כי רק כמרצה אורח. החיים שלו נכנסו לשגרה, ושניהם התרגלו לזה שהוא כותב לה עליהם ממש כמו לפני שחזר. אבל עם הזמן הנימה הלכה והשתנתה, חמיצות וכעס התחילו לאכל את המכתבים שלו. כולם מסכיבי חושבים שאני סיפור הצלחה ענק, דוקטור, מחוץ לארץ, כתב במרירות שהיובש שלה הפחיד אותה, הם לא מבינים שהחיים שלי בובל, שהסיכויים למצוא עבודה במקצוע שלי קלושים ואני לא יודע לעשות שום דבר אחר. אני איש חסר תועלת שמתקרב לארבעים, בלי עתיד. ובשורה אחר-כך כתב, וגם בלי משפחה, שכבר לא תהיה לי. איך שלא

מסתכלים על זה, אין דרך. המכתב הזה הועיק אותה. אבי, כתבה בבהילות, בוא ניפגש. עכשיו, הגיעה שאלה אחרי יומיים, אחרי כל השנים שאני בארץ, מה קרה לך. עכשיו, התעקשה. קשה לי להגיע אליך, נועם עוד קטן, בוא נקבע בתל-אביב. יש בית-קפה שקט על חוף הצוק, הייתי שם עם איציק פעם לפני שנועם נולד, בוא ניפגש. תגיד מתי, בבוקר, ואני אגיע. אבי, בבקשה. לא ידעה מה נכנס בה, אבל תחושת הדחיפות היתה חד-משמעית. הוא כנראה קלט את זה, בסדר, נכנע לבסוף. בימי שלישי אני לא מלמד, ניפגש באחת-עשרה. אני לוקחת את נועם ליום כיף בתל-אביב, שיקרה לאיציק, בפעם הראשונה בכל השנים שלהם יחד שיקרה לו, בבטן מתהפכת אבל בידיעה ברורה שככה צריך. סידרה שאמא של שקד תיקח את עדן מבית-הספר אחרי הלימודים. ביטלה עם העזרת. אפילו אמרה לאמא של איציק שלא תבוא באותו יום, וסירבה לכל תחנוניו של נועם שגם סבתא תבוא איתנו. בבוקר ארזה הכול, ועלתה עם נועם על האוטובוס. וכל הדרך, באוטובוס וברכבת ושוב באוטובוס לבית-הקפה, דיברה בתוך הראש אל אבי, דיבור שחיקה לו שנים, מתעלמת מכל השאלות של נועם עד שהתייאש והשתתק. רק כשהגיעו, מוקדם הרבה יותר משתכננה, והיא שילחה את נועם הנרגש לשחק בחול, והתיישבה, וביקשה מהמלצרית כוס מים עד שיבוא מישהו שאני מחכה לו, עלתה פתאום להתרגשות. אני מחכה למישהו, חשבה, והמישהו הזה הוא אבי משיט. ישבה שם, בחוף התל-אביבי, באמצע היום, מול הים, מלאה מילים, מחייכת לעצמה. בפעם השלישית שבאה המלצרית לשאול אם תרצה משהו בינתיים

היה לה לא נעים, והיא הזמינה קפה קר לעצמה ומיץ לנועם. אחריכך עוגה. וחיכתה.

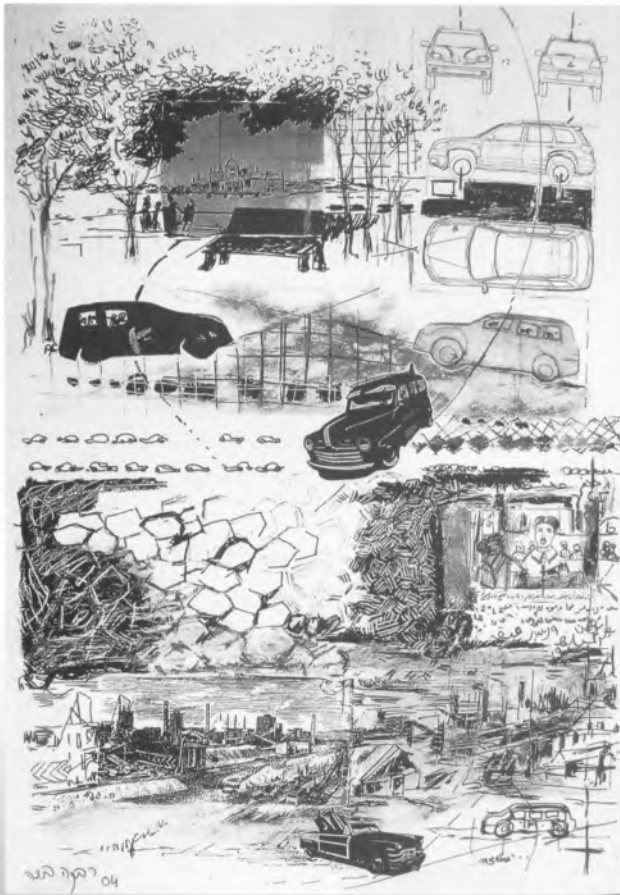
אבל לנועם לא היתה סבלנות. ניגש אליה, משך בידיה, התעקש שהוא רוצה למתקנים שהוצבו על החול לא רחוק מבית-הקפה. בסדר, נכנעה, רק קצת. נעמדה, יישרה את השמלה החדשה שקנתה אתמול בקניון במבצע, והייתה שוב כשנוכרה איך אמרה לה המוכרת מאמי זה יושב עלייך חבל על הזמן. ובאמת הלמה אותה השמלה הזו, וכשעמדה יחפה בחול ונדנדה את נועם חזק עד השמים, דמינה איך אבי יישב בבית-הקפה ויראה אותה ככה. בהתחלה הוא לא יזהה אותה בכלל, לאשה שהיא היום יש גוף אחר לגמרי ממה שהיה לה בגיל שש-עשרה, המשקל שהעלתה בגלל הלידות עיגל את הגוף הנערי והוסיף לו בשלות וחוץ, איכשהו היא אף פעם לא ממש שמה לב לזה אבל כשחשבה עכשיו איך יביט בה אבי ראתה איך השתנתה בעשר השנים האלה, ואהבה את מה שראתה. היא גם חשבה שהוא לא יקשר בין האמא שמשחקת שם בחול עם ילד ובין אורטל שהכיר, בכלל שכחה להגיד לו שתבוא עם נועם, וכמעט צחקה בקול. כל-כך היתה שקועה במחשבותיה ובעונג התנופה של הנדנדה, להרוף קדימה ולנטות לאחור ולקלוט בידיים ולהדוף שוב, ושוב, עד שרק כעבור זמן ממושך הבחינה פתאום שהשמש כבר עומדת גבוה בשמים, ועיגולי יצעה גדולים פשטו בשמלה, ונבהלה שנועם בטח נשרף כי שכחה למרוח אותו בדוקטור פישר, ובעצם איפה אבי. בתנועה חדה הפנתה את הראש וסרקה את היושבים בבית-הקפה, בשעה הזו לא היו שם הרבה אנשים, שתי נשים בנגדי ג'וגינג קצרים פטפטו מעל הקפה שלהן, בחור צעיר וחיוור קרא בספר, אשה ממושקפת נראתה שקועה לגמרי בלפטופ שלה, וגבר שמן ומקריח בהה כים. אבל אז צלצל הפלאפון של האיש השמן, והוא התנער וענה והתחיל לדבר בעצבנות, היא לא יכלה לשמוע מה אמר אבל הלב שלה נעצר ואז שקע כשראתה את תנועות הידיים המוכרות כשדיבר, גם בעוד אלף שנה היתה מזהה אותו. האיש כבר לא התבונן בים, העיניים שלו קפצו עכשיו לכל הכיוונים ועברו גם עליה ולרגע ראתה את הברק השחור שלהן מביט ישר אליה והתכווצה, אבל העיניים החליקו ממנה והלאה, ממשיכות להתרוצץ, בזמן שהידיים ועכשיו כבר כל הגוף המשיכו לנעוץ על מי שבצד השני של הטלפון. אבי, רצתה לקרוא ולרוץ אליו, אבי, אני פה. אבל משהו הקפיא אותה, היא לא יכלה לזוז וגם לא לדבר, רק לקוות שיסתכל שוב לכיוון הזה ויראה אותה ויבוא. איך תסביר את ההתנהגות שלה, נבהלה, קומי, נזפה בעצמה, מה קורה לך. אבל לא היתה מסוגלת. ראתה איך הוא סוגר בטריקה את מכסה הפלפון וקם ומנער את החול וכמעט נועט בשולחן הפלסטיק שנאחז כמו להכעיס בבטן השופעת והולך מהחוף בצעדים מהירים במעלה מדרגות הבטון האפורות עד שנעלם מעיניה, רק את חריקת שער היציאה החלוד עוד שמעה, מסתובבת וחורטת באוזניים.

הבכי של נועם, שטלטל אותה חזק וקרא לה שוב ושוב בקול מבוהל, חדר אליה והכריח אותה לזוז. ליטפה מוכנית את ראשו,

קנתה לו גלידה. כשסיים סוף-סוף ללקק הכול, ונרגע, ושטף ידיים כמעט לגמרי לבד, אספה אותו ואת עצמה והלכו משם. ברכבת ליטפה את התלתלים הלחים שנדבקו למצח הלוהט ואת סימני הדמעות, ונועם נרדם על הברכיים שלה.

אחרי זה כתבה המון מיילים שבהם התנצלה וניסתה להסביר לו ולעצמה, אבל הוא לא ענה. היא גישישה אצל מנו, הוא אמר שאבי מזמן לא בקשר ומה פתאום נזכרה בו. אחרי שכמעט התייאשה אפילו צלצלה לגברת משיח, שהתפלאה לשמוע מאורטל וזכרה אותה לטובה, אבל כששמעה את השם של אבי התחילה לבכות בטלפון, בשקט, וסגרה. ביום השנה השישי לאמא שלהם ישבו והעלו זיכרונות מהישוב, ומנו אמר שהוא שמע שאבי עזב את הארץ, הוא לא זכר מתי ולאן. איציק שאל איזה אבי, ומנו אמר עזוב, אתה לא מכיר.

בלילות, כשאיציק והקטנים ישנים והיא שוכבת שעות ולא מצליחה להירדם, היא לפעמים חושבת עליו. איך נעלם, לוקח איתו משהו שעד היום היא לא יודעת להגיד אותו. יודעת שפעם הוא היה מספר לה מה עושה לנו הזמן, וגם דברים אחרים, אבל עכשיו כל זה רחוק מאוד. אפילו את הפנים שלו קשה לה לזכור בדיוק. אף אחד כבר לא מזכיר אותו, אף פעם. רק האור האדום של המחשב עדיין מהבהב בחושך, ממתין. ■

מכוניות שחורות. ציור: רקה בכר